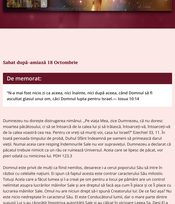

advancedsabbathschool.org

Conflictul din spatele tuturor conflictelor

Studiul 4, Trimestrul 4, 18 – 24 octombrie, 2025

Adult Sabbath School Bible Study Guide
Lessons of Faith From JOSHUA
advancedsabbathschool.org

Sabat după-amiază 18 Octombrie

De memorat:

"N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om, căci Domnul lupta pentru Israel.— Iosua 10:14

Dumnezeu nu dorește distrugerea nimănui. „Pe viața Mea, zice Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască, întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea. Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?" Ezechiel 33, 11. În toată perioada timpului de probă, Duhul Sfânt îndeamnă pe oameni să primească darul vieții. Numai aceia care resping îndemnurile Sale nu vor supraviețui. Dumnezeu a declarat că păcatul trebuie nimicit ca un rău ce ruinează Universul. Aceia care se lipesc de păcat, vor pieri odată cu nimicirea lui. PDH 123.3

Domnul este privit de mulți ca fiind nemilos, deoarece i-a cerut poporului Său să intre în război cu celelalte națiuni. Ei spun că faptul acesta este contrar caracterului Său milostiv. Totuși Acela care a făcut lumea și l-a creat pe om pentru a locui pe pământ are un control nelimitat asupra lucrărilor mâinilor Sale și are dreptul să facă așa cum Îi place și ce Îi place cu lucrarea mâinilor Sale. Omul nu are niciun drept să-I spună Creatorului lui: De ce faci așa? Nu este nicio nedreptate în caracterul Său. El este Conducătorul lumii, dar o mare parte dintre supușii Lui s-au răzvrătit împotriva autorității Sale și au călcat în picioare Legea Sa. Deși El a revărsat asupra lor un belșug de binecuvântări și i-a înconjurat cu tot ce era necesar, totuși ei s-au închinat chipurilor de lemn, piatră, argint și aur, pe care le-au făcut cu mâinile lor. Ei își învață copiii că aceste chipuri sunt zeii care le dau viață și sănătate, fac pământurile să fie roditoare și le dau bogății și onoare. Ei și-au bătut joc de Dumnezeul lui Israel. Ei îi disprețuiesc pe cei din poporul Său, pentru că faptele lor sunt neprihănite. „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!" S-au stricat oamenii, fac fapte urâte; nu este niciunul care să facă binele" (Psalmii 14,1). Dumnezeu i-a suportat până când au umplut măsura nelegiuirii și apoi a adus asupra lor o nimicire rapidă. El i-a folosit pe cei din poporul Său ca pe niște unelte ale mâniei Sale, pentru a pedepsi națiunile nelegiuite, care le-au făcut rău și i-au atras în idolatrie. SA2 191.3

Duminică, 19 Octombrie

Căpetenia oștirii Domnului

Ce ne spune Iosua 5:13-15 despre contextul istoric al cuceririi Canaanului?

Una dintre cele mai puternice fortărețe din țară — marea și bogata cetate a Ierihonului — se afla chiar în fața lor, la mică distanță de tabăra din Ghilgal. Așezată la marginea unui podiș roditor, plină peste măsură de produsele bogate și diverse ale tropicelor, cetatea aceasta trufașă, cu palatele și templele ei — locuri de desfășurare a luxului și viciilor — Îl înfrunta pe Dumnezeul lui Israel din spatele întăriturilor ei masive. Ierihonul era unul dintre principalele centre ale închinării idolatre, fiind în mod special consacrat Astarteii, zeița Lunii. Aici se concentra tot ce era mai decăzut și mai degradant în religia canaaniților. Poporul lui Israel, în a cărui amintire mai stăruiau încă urmările îngrozitoare ale păcatului său de la Bet-Peor, nu putea să privească decât cu scârbă și cutremur această cetate păgână. PP 487.2

Iosua a înțeles că pasul cel dintâi pentru cucerirea Canaanului era luarea Ierihonului. Înainte de toate însă, el căută să se asigure că Dumnezeu îl călăuzește; și asigurarea aceasta i-a fost dată. Când s-a retras din tabără ca să fie singur și să se roage ca Dumnezeul lui Israel să meargă înaintea poporului Său, a văzut un războinic înarmat, de statură înaltă și cu înfățișare impunătoare, „cu sabia scoasă din teacă". La somația lui Iosua: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?" El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit". (Iosua 5, 13-15.) Aceeași poruncă pe care o primise Moise la Horeb: „Scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfânt", i-a descoperit lui Iosua caracterul Străinului misterios. Cel care stătea înaintea conducătorului lui Israel era Domnul Hristos, Cel Prea Înalt. Copleșit de teamă sfântă, Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a rugat și a auzit asigurarea: „Iată dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași". Apoi a primit instrucțiuni cu privire la cucerirea cetății. PP 487.3

Compară Iosua 5:14,15 cu 2 Imparati 6:8-17; Neemia 9:6 și Isaia 37:16. Ce descoperi despre identitatea Căpeteniei oștirii Domnului?

Ascultarea de fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este o altă condiție a succesului. Biruințele nu se câștigă prin ceremonii sau fast, ci prin simpla ascultare de Generalul suprem, de Domnul Dumnezeul cerului. Acela care se încrede în Conducătorul acesta nu va cunoaște niciodată înfrângerea. Înfrângerea vine atunci când depindem de metodele omenești, de născociri omenești, și din așezarea celor dumnezeiești pe un plan secund. Ascultarea a fost lecția pe care Căpetenia oastei Domnului a căutat să o dea marilor oștiri ale lui Israel — ascultare în lucruri în care ei nu au putut să vadă nici un succes. Atunci când este ascultare de glasul Conducătorului nostru, Hristos va conduce bătăliile Sale pe căi care vor surprinde pe cele mai mari puteri ale pământului. 6M 140.1

Luni 20 Octombrie

Război în cer

Iosua a înțeles că bătălia făcea parte dintr-un conflict mai amplu. Ce știm despre conflictul în care era implicat Însuși Dumnezeu? Citește Apocalipsa 12:7-9; Isaia 14:12-14; Ezechiel 28:11-19 și Daniel 10:12-14.

Lucifer era invidios și gelos pe Domnul Isus Hristos. Totuși, atunci când toți îngerii s-au plecat înaintea lui Isus ca să-I recunoască supremația, înalta autoritate și dreptul de a conduce, Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar inima îi era plină de invidie și ură. Hristos a fost luat în sfatul special al lui Dumnezeu ca să colaboreze la planurile Sale, în timp ce Lucifer nu le cunoștea. El nu înțelegea și nici nu i-a fost permis să cunoască planurile lui Dumnezeu. Domnul Hristos, însă, a fost recunoscut ca suveran al cerului, iar puterea și autoritatea Sa trebuia să fie aceleași cu ale lui Dumnezeu Însuși. Lucifer credea că el era un favorit în cer, printre îngeri. El a fost mult înălțat, dar aceasta nu l-a făcut să aducă recunoștință și laudă Creatorului său. El aspira la înălțimea lui Dumnezeu Însuși. S-a încrezut în poziția lui înaltă. știa că era onorat de îngeri. Avea de îndeplinit o misiune deosebită. El fusese lângă Marele Creator, iar razele nesfârșite de lumină glorioasă care Îl învăluiau pe Dumnezeul cel veșnic străluceau în mod special asupra lui. El se gândea la felul în care îngerii îi ascultau ordinele cu plăcere și promptitudine. Nu erau oare veșmintele lui strălucitoare și frumoase? De ce ar trebui ca Hristos să fie onorat astfel înaintea lui? IM 14.1

Lucifer a părăsit prezența imediată a Tatălui, nemulțumit și plin de invidie împotriva Domnului Hristos. Ascunzându-și planurile adevărate, el a adunat oastea îngerilor. Începu să vorbească, iar subiectul era chiar el. Ca unul mâhnit, el a subliniat preferința pe care Dumnezeu I-o acordase lui Isus, neglijându-l pe el. Le-a spus îngerilor că toată dulcea libertate de care se bucuraseră era pe sfârșite. Căci nu a fost oare desemnat un conducător peste ei căruia trebuia de-acum să-i dea în mod slugarnic onoare? Le-a spus că i-a chemat laolaltă să-i asigure că el nu se va mai supune acestei violări a drepturilor lui și ale lor; că niciodată nu se va mai pleca în fața lui Hristos; că va lua asupra lui onoarea ce ar fi trebuit să-i fie conferită și va fi comandantul tuturor acelora care se vor supune să-l urmeze și să asculte de vocea lui. IM 14.2

A fost dispută printre îngeri. Lucifer și simpatizanții lui se luptau să reformeze conducerea lui Dumnezeu. Ei erau nemulțumiți și nefericiți pentru că nu puteau să privească în înțelepciunea Lui de nepătruns ca să-I descopere planurile cu privire la înălțarea și înzestrarea Fiului Său cu o așa putere și suveranitate. Ei s-au răzvrătit împotriva autorității Fiului. IM 15.1

Apoi a fost război în cer. Fiul lui Dumnezeu, prințul cerului, împreună cu îngerii credincioși Lui s-au angajat în luptă cu arhirebelul și aceia care s-au unit cu el. Fiul lui Dumnezeu și îngerii loiali au biruit, iar Satana și simpatizanții lui au fost alungați din cer. Toată oastea cerească L-a recunoscut și adorat pe Dumnezeul dreptății. Nici o umbră de răzvrătire n-a mai fost lăsată în cer. Totul era plin de pace și de armonie ca și înainte. Îngerii din cer au plâns destinul celor care le fuseseră tovarăși în fericire și binecuvântare. Pierderea lor a fost simțită în cer. IM 19.1

Tu recunoști această descriere ca fiind a lui Lucifer; totuși profeția este adresată prințului din Tir, așa cum Isaia 14 îl asociază pe regele Babilonului cu Lucifer. Prin aceasta trebuie să înțelegem că atât „Tirul", cât și „Babilonul" sunt influențate de Satan și sunt ridicate pentru a împlini pe pământ aceeași lucrare rea pe care Satan a făcut-o inițial în cer. Dar aici ni se spune că în aceste încercări ale sale, înfrângerea lui Satan va fi deplină și rușinoasă.

În timp ce Satana se lupta să influențeze cele mai înalte autorități în împărăția Medo-Persiei ca să manifeste dezaprobare față de poporul lui Dumnezeu, îngerii lucrau în favoarea exilaților. Lupta era de așa natură încât întregul Cer era interesat. Prin proorocul Daniel ni se dă o priveliște a acestei lupte puternice dintre forțele binelui și ale răului. Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cir și înainte ca lupta să se încheie, Însuși Hristos a venit în ajutorul lui Gabriel. PR 571.2

Marţi 21 Octombrie

Domnul este un războinic

Studiază Exodul 2:23-25; 12:12,13; 15:3-11; Apocalipsa 19:11-16. Ce înseamnă că Dumnezeu este un războinic?

Acest cântec și marea eliberare pe care el o sărbătorește au făcut o impresie de neșters în memoria poporului evreu. Din veac în veac, el a fost făcut să răsune de către profeții și cântăreții lui Israel, mărturisind că Domnul este tăria și izbăvirea acelora care se încred în El. Acest cântec nu aparține numai poporului iudeu. El arată înainte la nimicirea tuturor vrăjmașilor neprihănirii și la biruința finală a Israelului lui Dumnezeu. Profetul de pe Patmos a privit mulțimea îmbrăcată în haine albe, pe cei care „stăteau biruitori" pe marea de sticlă amestecată cu foc, având „alăutele lui Dumnezeu în mână. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului". (Apocalipsa 15, 2-3.) PP 289.1

De dragul celor puțini care sunt credincioși și a căror fericire a fost expusă influenței rebele a membrilor răzvrătiți ai casei lui, el îi desparte pe acești copii neascultători de familia lui și, în același timp, se străduiește să-i aducă mai aproape de sine pe cei care au rămas credincioși. Toți trebuie să onoreze comportamentul înțelept și corect al unui astfel de părinte, manifestat prin faptul că i-a pedepsit cât se poate de aspru pe copiii lui neascultători și răzvrătiți. SA2 191.6

Așa îi tratează Dumnezeu pe copiii lui. Totuși, în orbirea lui, omul va trece cu vederea nelegiuirile celor răi și nu va observa nerecunoștința continuă, răzvrătirea și păcatele strigătoare la cer ale acelora care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu și sfidează autoritatea Sa. Ei nu se opresc aici, ci se bucură să-i corupă pe cei din poporul Său, influențându-i prin nelegiuirile lor să arate un dispreț deschis și să calce poruncile înțelepte ale lui Iehova.

Unii nu pot să vadă decât nimicirea vrăjmașilor lui Dumnezeu, care li se pare a fi aspră și nemiloasă. Ei nu văd și partea cealaltă. Dar mulțumiri veșnice să fie aduse, pentru că nu omul impulsiv și schimbător, care se îngâmfă cu bunătatea lui, este conducătorul evenimentelor. „Inima celui rău este fără milă" (Proverbele 12,10). — Spiritual Gifts, vol. 4, p. 49-52 SA2 192.1 - SA2 192.2

Înainte de apusul soarelui se și împlinise făgăduința lui Dumnezeu față de Iosua. Întreaga oștire vrăjmașă fusese dată în mâinile lui. Ziua aceasta urma să rămână mult timp în amintirea israeliților. „N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel". „Soarele și luna se opresc în locuința lor, de lumina săgeților Tale care pornesc, de strălucirea suliței Tale, care lucește. Tu cutreieri pământul în urgia Ta, zdrobești neamurile în mânia Ta. Ieși ca să izbăvești pe poporul Tău". (Habacuc 3, 11-13.) PP 508.3

Miercuri 22 Octombri

Domnul Se va lupta pentru voi

Potrivit Exodul 14:13,14,25, care a fost planul original și ideal al lui Dumnezeu cu privire la implicarea israeliților în război?

Într-adevăr, nu exista nici o posibilitate de scăpare, decât dacă Dumnezeu Însuși avea să intervină pentru izbăvire; dar pentru că au fost aduși în această situație datorită faptului că au ascultat de îndrumările divine, Moise nu se temea de urmări. Răspunsul său liniștit și plin de încredințare adresat poporului a fost: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți." (Exod 14, 13-14.) PP 284.1

Dar deodată, în timp ce oștile egiptene se apropiau, așteptându-se să facă din ei o pradă ușoară, stâlpul de nor s-a ridicat în mod maiestuos spre cer, a trecut peste izraeliți și a coborât între ei și oștile Egiptului. Un zid întunecos s-a așezat între urmăriți și urmăritori. Egiptenii nu mai puteau vedea nicidecum tabăra evreilor, fiind astfel constrânși să se oprească. Dar, pe când întunericul nopții devenea tot mai adânc, zidul de nor a devenit o mare lumină pentru evrei, inundând întreaga tabără cu o strălucire ca în timpul zilei. PP 284.3

Atunci, nădejdea a revenit în inimile poporului Israel. Iar Moise a strigat către Domnul. „Domnul a zis lui Moise: «Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte. Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare, și despic-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării, ca pe uscat»". (Exod 14, 15-16.) PP 287.1

Psalmistul, descriind trecerea mării de către Israel, cânta: „Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu ți s-au cunoscut urmele. Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aaron". (Psalmii 77, 19-20.) Când Moise și-a întins toiagul, apele s-au despărțit și Israel a mers prin mijlocul mării ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un zid de o parte și de alta. Lumina din stâlpul de foc al lui Dumnezeu strălucea pe vârfurile înspumate ale valurilor și lumina calea ce era tăiată ca o brazdă adâncă prin apele mării și se pierdea în obscuritatea celuilalt țărm îndepărtat. PP 287.2

„Egiptenii i-au urmărit: și toții caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învălmășeală în tabăra egiptenilor". (Exod 14, 23-24.) Norul misterios se transforma într-un stâlp de foc înaintea ochilor lor uimiți. Tunetele au început să bubuie și fulgerele să lumineze. „Norii au turnat apă cu găleata, tunetul a răsunat din nori și săgețile Tale au zburat în toate părțile. Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerele au luminat lumea; pământul s-a mișcat și s-a cutremurat". (Psalmii 77, 17-18.) PP 287.3

Egiptenii au fost cuprinși de confuzie și spaimă. În mijlocul mâniei elementelor naturii, în care au auzit vocea unui Dumnezeu mâniat, ei au încercat să se retragă și să fugă înspre țărmul pe care-l părăsiseră. Dar Moise își întinse toiagul și apele care erau îngrămădite, șuierând și mugind, grăbite să-și apuce prada, se aruncară împreună înghițind armata egipteană în adâncurile lor întunecoase. PP 287.4

Joi 23 Octombrie

A doua opțiune

Ce asemănări și deosebiri există între Exodul 17:7-13 și Iosua 6:15-20?

Moise și-a ridicat mâinile spre cer, ținând toiagul lui Dumnezeu în mâna dreaptă, cerând ajutor de la Domnul. Atunci Israel biruia și își împingea înapoi dușmanii. Dar când Moise își lăsa mâinile în jos, se vedea că Israel pierdea curând tot ce câștigase și era biruit de vrăjmașii lui. Moise își ridica din nou mâinile spre cer, și Israel biruia iarăși, iar dușmanul era alungat.

Prin acest gest al lui Moise — ridicându-și mâinile spre Dumnezeu — poporul Israel trebuia să învețe că atâta timp cât își puneau încrederea în Dumnezeu, se sprijineau pe puterea Sa și înălțau tronul Lui, El va lupta pentru ei și le va supune dușmanii. Dar dacă aveau să-și lase mâinile jos, renunțând la sprijinul Lui și încrezându-se în puterea lor, aveau să devină chiar mai slabi decât dușmanii lor, care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, iar aceștia aveau să-i biruiască.

Atunci Iosua „a biruit pe Amalec și poporul lui cu ascuțișul sabiei. Și Domnul i-a zis lui Moise: «Scrie lucrul acesta ca amintire într-o carte și spune-l lui Iosua; căci voi șterge cu desăvârșire pomenirea lui Amalec de sub ceruri.» Moise a zidit un altar și i-a pus numele Domnul, steagul meu (Iehova-Nissi), căci a zis: «Domnul a jurat că va purta război împotriva lui Amalec din neam în neam.»"

Dacă fiii lui Israel nu s-ar fi plâns împotriva Domnului, El nu ar fi îngăduit ca vrăjmașii lor să vină împotriva lor cu război. (3 Spiritual Gifts 258.1–2)

Dumnezeu a dorit să le arate israeliților că biruința asupra Canaanului nu trebuia atribuită lor. Căpitanul oștirii Domnului a fost Cel care a biruit Ierihonul. El și îngerii Săi au luptat în acea cucerire. Hristos a poruncit oștirilor cerești să dărâme zidurile Ierihonului și să pregătească o intrare pentru Iosua și oștirile lui Israel. Prin această minune extraordinară, Dumnezeu nu doar că a întărit credința poporului Său în puterea Sa de a le supune dușmanii, ci le-a mustrat și necredința de mai înainte. (4a Spiritual Gifts 64.1)

Ierihonul sfidase oștirile lui Israel și pe Dumnezeul cerului. Când locuitorii au văzut armata lui Israel înconjurând cetatea o dată pe zi, s-au temut; dar privind la fortificațiile lor puternice, la zidurile lor înalte și trainice, au crezut că pot rezista oricărui atac. Însă, deodată, zidurile lor solide s-au clătinat și s-au prăbușit cu un zgomot asurzitor, ca tunetele cele mai puternice; atunci au fost cuprinși de groază și n-au mai putut opune niciun fel de rezistență. (4a Spiritual Gifts 64.2)

Vineri 24 Octombrie

Alte gânduri

Pentru Moise, Aaron, Caleb și Iosua, hotărârea că Israel nu trebuia să intre în Canaan decât peste patruzeci de ani a fost o dezamăgire amară; și totuși, ei au primit decizia divină fără să murmure. Dar aceia care s-au plâns de felul cum Se purtase Dumnezeu cu ei și care au spus că se întorc în Egipt au plâns și s-au văitat când le-au fost luate binecuvântările pe care le disprețuiseră. S-au întristat fără rost, iar acum Dumnezeu le dădea motiv să plângă. Dacă s-ar fi jelit pentru păcatul lor atunci când le-a fost arătat cu credincioșie, această sentință n-ar fi fost pronunțată, dar ei se jeleau pentru că sufereau pedeapsa; întristarea lor nu era pocăință și astfel nu se putea obține o schimbare a sentinței. PP 392.1

Noaptea a fost petrecută în plânset, dar o dată cu dimineața a venit o nădejde. Ei s-au hotărât să-și răscumpere lipsa de curaj. Când Domnul le-a spus să se suie și să ia țara în stăpânire, au refuzat; iar acum, când le-a spus să se retragă, erau tot atât de rebeli. S-au hotărât să pună mâna pe țară și s-o ia în stăpânire; poate că Dumnezeu va primi lucrarea lor și Își va schimba planul cu privire la ei. PP 392.2

Dumnezeu făcuse ca intrarea lor în țara aceea, la timpul rânduit de El să fie pentru ei un privilegiu și o datorie; dar, din pricina nepăsării lor încăpățânate, îngăduința aceea fusese retrasă. Satana își ajunsese ținta, împiedicându-i să intre în Canaan și acum îi zorea să facă exact lucrul pe care Dumnezeu le spunea să nu-l mai facă și pe care ei refuzaseră să-l facă atunci când Dumnezeu îl cerea. În felul acesta, marele înșelător a câștigat biruința, făcându-i să se răzvrătească pentru a doua oară. Ei nu și-au pus încrederea în puterea lui Dumnezeu care să lucreze împreună cu străduințele lor spre a ajunge în stăpânirea Canaanului; dar acum, ei se sprijineau pe propria lor putere pentru a îndeplini lucrarea independent de ajutorul divin: „Am păcătuit împotriva Domnului", au strigat ei; „ne vom sui și ne vom bate, cum ne-a poruncit Domnul, Dumnezeul nostru". (Deuteronom 1, 41.) Atât de teribil îi orbise neascultarea! Domnul nu le poruncise niciodată „să se suie și să se lupte". Nu era planul Său acela ca ei să pună stăpânire pe țară prin război, ci printr-o strictă ascultare de poruncile Sale. PP 392.3

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org